

Arrest

**nr. 115 232 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van mevrouw E.H.N, die de Nederlandse en Marokkaanse nationaliteit heeft.

1.2. Op 29 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2013 werd ingediend door:

{..}

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen'

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 12.12.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd 27.06.2013 blijkt het volgende: 'Nadat aan eisende partijen een beslissing tot uitstel voor onderzoek inzake schijnhuwelijk werd ter kennis gebracht, melden eisers op 05.11.2012 aan verwerende partij de vrijwillige afstand van de gedane huwelijksaanvraag.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde daarop niettemin het geplande huwelijk te voltrekken en stelde betrokkene hiervan in kennis bij aangetekend schrijven van 12.12.2012.'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: foto's genomen in 2011,2012,2013. Deze zijn niet op hun echtheid te controleren en volstaan niet als een afdoend bewijs. Bovendien blijkt uit de plaats waar de data vermeld staan dat deze zelf er op vermeld moeten zijn. Geen enkel fototoestel plaatst data in het midden van de foto. Facebookberichten van 2010. Deze bewijzen niet dat betrokkenen een affectieve relatie hebben.

De factuur van waterlink en de afgesloten huurovereenkomst zijn te recent.

De geschiedenis Lyva Mobile. We kunnen niet opmaken wie er naar wie telefoneert.

Verklaringen van derden. Deze hebben een gesolliciteerd karakter en volstaan niet als een afdoend bewijs van de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient tevens te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980. Regelmatic verblijf in België verstreken. (...)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij stelt dat in casu niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8.2 EVRM. Volgens de verzoekende partij ligt de bedoeling van de verwerende partij erin haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekende partij vormt volgens haar een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met

artikel 8.2 EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar partner en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Voor zover zou geoordeeld worden dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, quod non, schendt de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij alleszins de bescherming geboden aan haar partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen in België.

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat *“de bedoeling van de verwerende partij hierin (ligt) verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet werd genomen ten aanzien van de partner van de verzoekende partij, en zij dus ook geen partij in het geding is. Het argument dat de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner zou schenden doet dus niet ter zake.

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.1.4. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij op geen enkele concrete wijze het motief betwist dat stelt dat zij niet aangetoond heeft een duurzame relatie te hebben met haar partner. Het louter

stellen dat zij op voldoende wijze haar duurzame relatie heeft bewezen (cf. uiteenzetting tweede middel) waarbij zij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing doch nalaat aan te geven waarom volgens haar deze motieven niet correct zijn of kennelijk onredelijk, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De verwerende partij kwam tot de bestreden beslissing op grond van de volgende elementen, die de verzoekende partij niet betwist: *“Betrokkene legt volgende bewijzen voor: foto's genomen in 2011,2012,2013. Deze zijn niet op hun echtheid te controleren en volstaan niet als een afdoend bewijs. Bovendien blijkt uit de plaats waar de data vermeld staan dat deze zelf er op vermeld moeten zijn. Geen enkel fototoestel plaatst data in het midden van de foto. Facebookberichten van 2010. Deze bewijzen niet dat betrokkenen een affectieve relatie hebben. De factuur van waterlink en de afgesloten huurovereenkomst zijn te recent. De geschiedenis Lyva Mobile. We kunnen niet opmaken wie er naar wie telefoneert. Verklaringen van derden. Deze hebben een gesolliciteerd karakter en volstaan niet als een afdoend bewijs van de relatie.”* De verzoekende partij brengt verder in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat zij een effectief gezinsleven heeft met haar partner of dat zij een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM leidt in België. Voor zover als nodig wijst de Raad er nog op dat het loutere gegeven gehuwd te zijn, niet maakt dat verzoekende partij ook een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Immers moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen haar en haar partner voldoende hecht is. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven daartoe aan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan van een gezinscel in de zin van artikel 8 EVRM niet aantoonst en dus niet onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel valt. Hetzelfde geldt voor haar beweerd privéleven in België.

2.1.5. Geheel ten overvloede, voor zover verzoekende partij toch aanspraak zou kunnen maken op een beschermenswaardig gezins- of privéleven, quod non in casu, moet erop gewezen worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verduidelijkt heeft dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36). Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden. (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er op dat het in casu een eerste toegang betreft. In dat geval is er geen inmenging in het gezins- en privéleven en diende er niet te worden voldaan aan de vereisten van artikel 8, § 2 EVRM. Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders.

In casu voert verzoekende partij niet aan dat er hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, noch blijken die uit het administratief dossier, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar op het grondgebied te gedogen.

2.1.5. De beweerde schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen en verkeerd is gemotiveerd. Zij steunt op een verkeerde feitenvinding. De verwerende partij haalt artikel 40bis, §2, f) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verkeerdelijk aan. Er is in casu immers geen beslissing conform artikel 167 BW die in kracht van gewijsde is gegaan. Integendeel, de beslissing conform artikel 167 BW is vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg.

Louter volledigheidshalve wenst de verzoekende partij nog op te merken dat zij op een voldoende manier haar duurzame relatie heeft bewezen aan de hand van bewijzen die meer dan twee jaar teruggaan.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.4. De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 1 februari 2013 blijkt dat de verzoekende partij deze aanvraag deed op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald als partner in een duurzame relatie. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

{..}

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

(..)”

De voorwaarden die opgelegd worden in artikel 40bis, §2, 2°, a) tot en met f) van de Vreemdelingenwet zijn cumulatieve voorwaarden in die zin dat, als aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, het recht op verblijf geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat dan ook een determinerend motief, in die zin dat dit motief op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Dit motief luidt als volgt : *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980”*. Hieruit blijkt dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de voorwaarde zoals voorzien in artikel 40bis, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken slaagt de verzoekende partij er niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen. De kritiek van de verzoekende partij waar zij betoogt dat artikel 40bis, §2, f) van de Vreemdelingenwet verkeerd wordt aangehaald omdat er geen beslissing conform artikel 167 BW is die in kracht van gewijsde is gegaan, is aldus gericht tegen een overtollige motivering. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

Voor het overige kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.5. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen, noch maakt zij de schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER